קרבן העדה

הלכה ג מתני' על של שיש מניחין את האברים. אחר הנתוח מסדרין אותן על השלחן עד שיעלום הכהנים ובגמרא מפרש למה לא עשאו של כסף או של זהב: **ועל של כסף.** כלי שרת שמוליאין בכל בוקר שלשה ותשעים כלי שרת כדתנן בתמיד: **ניתנין לחם הפנים בכניסתו.** אחר שנאפה עד שיסדרוהו על השלחן: **ועל של זהב ביציאתו.** והיה מונח שם עד זמן חילוק: **שמעלין בקדש ולא מורידין.** דכיון שסלקוהו מעל השלחן של זהב אין מורידין אותו להניחו בשל כסף: **גמ' תני על של כסף.** אותן של אולם אחד היה של כסף ואחד של זהב ועל של כסף היו נותנין בכניסתו דלאו עניות במקום עשירות: **לית כאן של כסף.** לא היה באולם של כסף אלא כדתנן במתני' דשל כסף מרתיח ומתחמם הלחם ויש לחוש שיתעפש: **ופריך לא כן תני זה אחד מן הנסים וכו'.** שהיה נשמר חום הלחם עד שעת סילוקו בשבת הבאה א"כ לא היה מתעפש אפי' היו מניחין אותו על שלחן של כסף: **אין מוכירין מעשה נסים.** כלומר אין סומכין על הנס ועושין הכל שלא יתעפש כדרך הטבע: **לא היה שם לחם.** לסדר בשבת ובתוך ימי השבוע נזדמן להם מהו להניחו מלסדר עד שבת הבאה או דלמא אע"ג שהוא פסול דכל שלא עברה עליו שבעה ימים על השלחן פסול הוא מ"מ לקיים מצות לחם הפנים לפני תמיד אין להניחו בלא לחם א"נ לא היה שם לחם לערוך ביום השבת מהו להניח הלחם הראשון על השלחן שהרי לא יתקלקל גם בשבת הבאה מיהו פסול הוא משום לינה: **לפני תמיד.** שיהו תמיד לפני ה' אע"פ שהן פסולין: **עשרה שולחנות עשה שלמה.** דכתיב ויעש שולחנות עשרה וגו': **אין תימר חמשה בדרום וכו'.** ומימין היינו מימין הפתח ומשמאל היינו משמאלו של פתח שהפתח היתה באמצע ההיכל בכותל מזרחי א"נ מימין היינו דרום שנקרא ימין ומלדרום נקרא ימין צפון נקרא שמאל: **אלא.** של משה באמצע וה' מימינו וחמשה משמאלו וכולן בצפון ההיכל: **את השלחן.** לשון יחיד: **על כלם היה מסדר.** פעמים בזה ופעמים בזה: **מזרח ומערב היו נתונין.** השולחנות ראשו אחד למזרח ואחד למערב דהיינו ארכו לאורך הבית: **כולהון ראוין לשירות.** ואיכא למימר על כולם היה מסדר: **נמצא שלחן בדרום.** וה"ש שלחן ארכו ב' אמו' (ומחצה) הרי הוא (שלשים) עשרים אמה לעשרה שלחנו' וההיכל כולו אינו אלא עשרים אם כן חמשה שלחנות

חורי יהודה בן עלו לראש גגותיהן ונפלו ומתו הדא הוא דכתיב [1]משא גיא חזיון מה לך אפוא כי עלית כולך לגגות תשואות מלאה עיר הומיה וגו':

הלכה ג מתני' (א)י"ג שולחנות היו במקדש [א]ח' של שייש בבית המטבחיים שעליהן מדיחין את הקרביים (ב)וב' במערב הכבש אחד של שייש ואחד של כסף על של שייש נותנין את האברים ועל של כסף כלי שרת (ג)וב' באולם (מבחוץ) מבפנים על פתח הבית א' של שייש וא' של זהב על של שייש נותנין לחם הפנים בכניסתו (ד)ועל של זהב ביציאתו שמעלין בקודש ולא מורידין אחד של זהב מבפנים שעליו לחם הפנים תמיד: גמ' תני על של (א)כסף (ר' אחי ור' מיישא ומטו בשם רב שמואל בר רב יצחק) ר' יוסי בשם ר' שמואל בר רב יצחק ר' חנניה מטי בה בשם ר' יוחנן [א]לית(ה) כאן של כסף מפני שהוא (ו)מרתיח לא כן תני זה(ז) אחד מן הנסים שנעשו בבית המקדש שכשם שהיו מניחין אותו חום כך היו מוציאין אותו חום שנאמר [2]לשום לחם חם ביום הלקחו רבי יהושע בן לוי אמר אין(ח) מזכירין מעשה נסים בעון קומי רבי (לוי) אילא לא היה שם לחם (ט)מהו להניחו לשבת הבאה אמר לון כתיב [3]ונתת על השולחן לחם פנים לפני תמיד לחם פנים [ב]אפילו פסול עשרה(י) שלחנות עשה שלמה דכתיב [4]ויעש שולחנות עשרה וינח בהיכל חמשה מימין וה' משמאל אין תימר חמשה בדרום וה' בצפון והלא אין השלחן כשר אלא בצפון שנאמר [5]ואת השלחן תתן על צלע צפון מה ת"ל חמשה מימין וחמשה משמאל אלא חמשה מימין שלחנו של משה וחמשה משמאלו אעפ"כ(כ) לא היה מסדר אלא בשל משה בלבד שנאמר [6]את השלחן אשר עליו לחם הפנים (ב)רבי יוסי בי רבי יהודה אומר על כולן היה מסדר שנאמר [7]את השולחנות ועליהם לחם הפנים: תני'(ל) [ג]מזרח ומערב היו נתונין דברי רבי ר"א בי רבי שמעון אומר צפון ודרום היו נתונין מ"ד מזרח ומערב ניחא [ג]כולהן ראוין לשירות מ"ד צפון ודרום נמצא שלחן בדרום ומנורה

ריבב"ן

כדאי' ביומא פ"ג (דף ל.) נקטר שם אדם ומזכירין אותו לשבח. שפספסין שערים קטנים שלא היו גבוהין ורחבין כשאר שערי הבית: **לא היה להם שם.** מה היה משמש: **מתני' י"ג שולחנות.** אינו מונה י' שולחנות שעשה שלמה כדכתיב במשכן דשלמה במלכים וסדר הנחתן מביא בפ' שתי הלחם במנחות אלא בבית שני עסקינן שלא היו שם אותן שלחנות: **אחד של שיש.** שמניחין שם האברים: ירושלמי ר' יוסי בשם ר' שמואל בר יצחק בשם ר' יוחנן לית כאן של כסף מפני שהוא מרתיח יתחממו האברים ויסריחו ולפי שבקרבנות יחיד כהן א' יכול להוליך כל האברים ומניחן שם כדי לנוח והא דתנן בפ"ב דיומא תמיד קרב בט' עשר וכו' ומונה שם דכך הולכת אברין למזבח הא אמרינן התם (כו"ע.) כד"א בקרבנות צבור אבל בקרבנ' יחיד כל הרוצה להקריב מקריב אפילו אחד: **על של שיש נותנין לחם הפנים בכניסתו.** כדי לנוח: **ועל של זהב ביציאתו.** עד שיוקטרו בזיכי לבונה הבאין עם הלחם כך פירש רבינו שלמה בפ' שתי הלחם הכא תנן אחד של שיש ובפ' שתי הלחם (דצ"ט.) תניא ר' יוסי בר יהודה אומר שנים שהיו באולם אחד של כסף ואחד של זהב ופירש רבינו שלמה אותו של כסף על שהוא לבן כשיש נקרא של שיש ולי נראה דתנאי היא דההיא ר' יוסי היא(ה): **שמעלין בקודש.** מנלן בפרק שתי הלחם אמר רב אחא בר יעקב אמר קרא את מחתות החטאים האלה בנפשותם ועשו אותם רקועי פחים צפוי למזבח בתחלה תשמישי מזבח ולבסוף גופו של מזבח: **ולא מורידין.** מנלן אמר ר' אחי דאמר קרא ויקם משה את המשכן ויתן את אדניו וישם את קרשיו ויתן את בריחיו ויקם את עמודיו רישיה וסיפיה לשון הקמה ולא כתיב ירידה ועוד שלא פייסו אחר אלא הוא עשאו שהוא גדול כך פירש רבינו שלמה:

תקלין חדתין

כו'. שמן הסמים הסכימו: **מתני' שעליהן מדיחין את הקרבים.** לשון רבינו הגאון וכן הפשט וניתוח היה שם אלא שלא משמש יותר בקבע שהיו מדיחין עליו ומונח עד הקרבה ועי' תוי"ט פ"ה דמדות (מתני' ג'): **על של שיש.** אחר הניתוח מסדרין שם האיברים עד שיעלום הכהנים: **ועל של כסף כלי שרת.** שהיו מוליאין בכל בקר כדתנן בתמיד: **על של שיש נותנין לחם הפנים בכניסתו כו' שמעלין בקדש.** לכן ביציאתו של זהב ותחלה על של שיש: **גמ' תני על של כסף.** הא דתני במתני' על של שיש בכניסתו תני בברייתא על של כסף ומכל מקום שפיר הוי מעלין בקדש מכסף לזהב: ה"ג **לית כאן של שיש מפני שהוא מקרר.** כלומר דמפרש למה לא תני בברייתא של שיש כמו במתני' והיינו לפי שהשיש מקרר כמו בסוף פרק קמא דיומא עמוד ויסבג אחת על הרצפה ולחם הפנים צריך שיהיה חם כמ"ש לשום לחם חום וגו': ופריך **לא כן תני זה א' מן הנסים כו'.** ואם כן כיון שדרך גם היה חם כל השבוע אם כן ליכא למיחש לשיתקרר: **אין מזכירין מעשה נסים.** דתחלת סידורו צריך שלא יתקרר ולא לסמוך על הנס ומתמיהין דסבירא ליה על של שיש מפרש בבבלי תמיד (ל"א ב'), מפני שבשל כסף מרתיח ואיכא למיחש שלא יתעפש: **לא היה שם לחם מהו להניחו לשבת הבאה.** בלחם כשר איירי אי רשאי להניחו לשבת הבאה ולא מיפסל בלינה אף בנסדר כהלכתו או דמיפסיל בלינה בנסדר כהלכתו: ה"ג **א"ק ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד.** ואפילו הוא כמה ימים. וגם לכתחלה יכול להניחו על כמה ימים דקרא ודאי איירי בנסדר כהלכתו דכתיב ונתת לחם וגו' והיינו לחם כשר ואפילו הכי כתיב תמיד להורות דרשאי להניחו לכתחלה ולא מיפסל בלינה: **עשרה שולחנות כו'.** סוגיא זו במנחות (צ"ח ב' צ"ט א') ומסקנא דהכא כמ"ד דהתם מיתוקמא: **וא"ת ה' בדרום כו'.** והאי מימין מימין דפתח וכן משמאל דפתח קאמר ובבבלי שם קאמר בהדיא וא"ת מימין דפתח כו': **והלא אין שלחן כו'.** הפתח היה באמצע ההיכל בכותל מזרחי ונמצאו ה' שלחנות שבשמאל דרך כניסה כולם בדרום: **אלא כו' ה' מימין שלחנו של משה כו'.** וכולן בצפון ההיכל וכדמפרש לקמן: **רבי יוסי בר"י אומר על כולן כו'.** ובבבלי נקט לה כדר"א בן שמוע ורבי יוסי בר"י ס"ל דאין מסדר אלא על של משה כו' ע"ש: ה"ג **מזרח ומערב כו' דברי רבי.** וכן הוא בכולא תלמודא פלוגתייהו: ה"ג **מ"ד מזרח ומערב ניחא.** דסוגיא זו ס"ל למסקנא כמסקנא דעתא דבבלי שם שהיו מסודרים ראשו של זה בצד ראשו של זה ואם כן למאן דאמר מזרח ומערב מונחים שפיר היו עומדים בצד צפון עשרה שלחנות ראשו של זה בצד ראשו של זה אע"ג דאי אפשר שיהנו י' שלחנות של עשרים אמה מצומצמות שלא ימלאו קצת חוץ לעשרים אמה הפנימיות איכא למימר לא דק כולי האי הא דנקט בצפון וכולן היו נתונין משליש הבית ולפנים: ה"ג **מאן דאמר צפון ודרום נמצא שלחן בדרום.** שאורך העשרה שולחנות עשרים וההיכל מצפונו לדרומו לא היה אלא עשרים מצומצמות ואם כן ה' שלחנות ע"כ יהיו בדרום וקרא קפיד שיהיו השולחנות דוקא בצפון ונשאר בקושיא ולא תם להאריך בקושיות האחרות שבבבלי ולייבתם אליביה דמ"ד צפון ודרום מונחים משום דלית הלכתא כוותיה דהלכ"ם דהלכה כרבי מחבירו

משנת אליהו

ה"ג לית כאן של שיש מפני שהוא מקרר כו'. כבבלי בתמיד (ל"א ב') הגי' במתני' דיקן שהביא שם גבי ב' דבאולם א' של כסף ואחד של זהב ופריך שם מכדי אין עניות כו' אמרי עבדי דשיש לעבדו דכסף לעבדו דזהב ומשני בשם ר"ש בר"י מפני שמרתיח ועיין תוס' במנחות (צ"ט ב') ד"ה אחד של כסף שהביאו סוגיא דירושלמי כנ"ל הספרים ולית כאן של כסף לרדיו לאחר קא' ומפני שמרתיח ע"ש ויתשמע שם דדעתם דגרסינן של כסף כמו שכתבנו ודאי בכל הספרים כו' של כסף כו' אך דבשם רש"י כתבו דגרס של שיש כמ"ש במתני' ד"ה על פתח כו' דעכשיו מניחו על של שיש כו' ובברייתא שם במנחות דתני של כסף היא ברייתא דירושלמי דתני של כסף. ובתמיד שם אלובוי פריך ומשני מפני שמרתיח ולשיטתו אזיל בירושלמי. ומה שכתב שם ברש"י ד"ה שנים דהא דקרי בכסף בברייתא משום דשיש לבן ככסף ליתא ולאו דברי רש"י הוא כמו שהביאו התוס' בשמו דפלוגתא דתנאי הוא ובמתניתין דמנחות פירש רש"י פשטא דמתני' דלאמת למה היו מניחין כלל על שלחן הראשון הא מיד שם מסלקין ממנו ומפרש דזהו מ"ש במתני' שמעלין בקדש דלכך היו מניחין אותו שם כדי להעלותו שמעלין כו' דעכשיו מניחין על של שיש ומיד מסלקין כו' ואפשר דלשיטתו דמיד היו מסלקין מפרש בסוגיא דתמיד דלא פריך כלל אשלחן שיש דשל אולם משום דעלה מפרש במתניתין שמעלין כו' ובפירושו במתני' וס"ל דלא פריך אלא אשלחן שיש דשל איברים קאי ועלוה לא מפרש בתמיד שם ולעבדו דזהב דמשתמש דכולהו יעבה או של כסף או של זהב ובכה"ג ודאי לא יהיה מעלין בקודש כו' וגם מאי דמשני ע"כ דזהב נמי מרתיח וא"כ מאי פירוקא דשלחן קמא לא עביד דכסף משום שמא ירתיח אע"ג דעליו יהא מונח זמן מועט ומאי שיהא מונח ע"ג שלחן הני של זהב ביציאתו זמן רב עד שיקטירו הבזיכין לא איכפת ליה לשמא ירתיח ולפ"ז נראה דלכי פריך במנחות שם ע"ש וכן מורין לגבי הרע"ב בפרק ו' דשקלים משנה ד' ד"ה על של שיש דנקט קושיא ותירוץ דסוגיא דתמיד רק של איברים לחוד ולא אלחם הפנים רק דמעלין בקודש פירש דלא כרש"י שם ובמנחות (פרק א' מ"ה) הפסיק לגבי ר"ש ע"ש ועיין תי"ט דשקלים ד"ה שמעלין כו' ופירש הרע"ב כו' כלומר ולכן לא כו' ודבריו תמוהים ועיין במנחות שם ד"ה על של שיש כו' בסוף דבריו ז"ק דלקושיא קאי וכ"פ הרע"ב כו' ע"ש ולגירסת הספרים שהביאו התוס' דבמתני' גרס של כסף א"כ ודאי דבתמיד לא קאי הקושי' ופירוקא דשמא ירתיח רק אשלחן דאיברים והמפרש בתמיד שם אזו גירסת הספרים דשל כסף וקצר פירושו דשמא ירתיח ולחם הפנים כנגד ודבריו תמוהים ולשון רש"י דמנחות ד"ה שנים שהיו כו' תמיהתיה. וכן לדין יכין לגין גירסת הספרים דבירושלמי קשה דמאי פריך בירושלמי מנסא דלחם חם בכה"ג ולא מסתבר לחלוקי ולכן גרס שפיר שמא יקרר והיא פירושא לברייתא דלא תני של שיש ושפיר פריך מניסא דהיה הלחם חם כו' ולפ"ם לשיטת רש"י דבכה"ג פריך לחיות דיתקרר לא נוטן מינגו ולא שמרי הסוגיות אהדדי כלל ומשנ"ה דירושלמי דלכן קושטא לשיטת רש"י בשלמי מגילה (כ"ה ב') ד"ה סילוקו ספמרו ועוד כמ"ש התוס' שם ד"ה סילוקו כו' דלא היה חם כו' ועיין רמב"ם בהל' בית הבחירה פ"ג הלכה י"ז דגירסתו א' של שיש ואחד של זהב דמעלין כו':

בעון קומי דרבי לוי כו' ואפילו הוא כמה ימים. כך היא גירסת רבינו וגירסת הספרים ואפילו הוא פסול וי"ל לפי גירסת רבינו דהכא איירי בלחם הפנים דנסדר כהלכתו בשבת וקמבעי"ל שאם אין לחם לשבת הבאה אי רשאי להניחם משבת זו לשבת הבאה אי אמרינן משום שנסדר כהלכתו מפסיל בלינה או לא מפסיל ופשיט ליה ר' לוי דנסדר כהלכתו רשאי להניחו לכתחלה דהא קרא דונתת על השלחן ודאי בנסדר כהלכתו מתפשט וכתיב תמיד ואפילו כמה ימים ומש"ה מחק רבינו תיבת פסול דקרא לא איירי אלא בכשר וכמה הלכתא גברוותא איכא למשמע דהשתא לפי פשוטו זו איכא לן למימר דדוקא נסדר כהלכתו לא מפסיל בלינה מהאי קרא ועוד נמי איכא למשמע למוט של שלחן מפאי"כ כנסדר שלא כהלכתו דליכא קרא ועוד יסבגא לאהדריתו לעיין סוגיא דבבלי מנחות (נ"ט יומא כ"ט ב'). אפשר נתקנו כה דנותגו בפלי התוס' ומכים (פ"ו א') ד"ה לשלחן מרמינן לה ומשלחי כנימה דליכשי ליה שלחי שלחן דנסדר כהלכתו לא פסיל ולדי תוסיף תמיד על תמיכתם למרמי דרכה אדרבה דלא ביומא שם ומנחות (ק') מוקי ליה רבה בקדם וסילקו אלמא דס"ל דבלא נסדר מפסיל בלינה ואי אמרינן דנסדר נמי מפסיל א"כ מקשי לידיה לאידיה הכי קאמר לשלחן מרמינן לה כשלחן מפסיל בכל גוונא והאמת יורה דרכו דסוגיא דבבלי נמי ס"ל דנסדר כהלכתו ודאי לי"פ בלינה כדפירשתי לגלא דפריך ביומא ובמנחות שם אי אמרי' כ"ש מקדשין שלא בזמנו או לילקדים כ"ש מסתברא דבכה"ג מפסיל המדרש איתא וקרא וטעמא הנ"ל ליתא ותמני דמיירי בקדם וסלקו או דנעשה כמי שסדרו הקוף. ולכן בלא נסדר נמי לא מפסיל אבל בנסדר כהלכתו ודאי לא מפסיל וע"ש כל הסוגיות הנ"ל היטב ועת לנקר. ומעתה לאמר כעוה"י שיטת הרמב"ם בפ"ה מהל' תמידין ה' י"ג י"ד אשר נעלמנו בדבריו הכ"מ והתוי"ט והלח"מ ע"ש בדחוקם ולעד"נ כי שפתיו ברור מללו דלהלכה יש לדקדק בטעם לשונו דבתחלה כתב נפסל הלחם ואינו קדוש ונגבא שני בשקטיר הבזיכין לאחר שבת הבאה טוב שלום אינו קדוש ונפסל למה שינה לשונו. ועוד יש להפליא פליאה נשגבה אשר לא הרגישו רבותינו בזה כי הרמב"ם בפירושו למשנה א בשבת ו הוא ממש להיפך ממה שפסק בחבורו. וגם מהו שכתב בפירושו ומותר הוי' נאכלו אבל נראה לי ברור דפירושו לפרש המשנה דבכה"ג דסידר לאחר שבת הלחם ובזיכין ואז לא נתקדש כלל הלחם וא"כ אם מקטירו אחר שבת הבאה נמי לא נפסל הלחם דהא לא טיטו בשבת ולא שיקטירו בשבת וס"ל דע"כ חלה בשר' או מיפודרי בשבת אע"פ שהקטיר אחר שבת כו' פסול כמ"ש בהדיא בהלכה י"ד וכן בשנסדר אחר שבת והוקטרו בזיכין בשבת ב"כ נפסל הלחם ח"ם שם בפירושו שאם הקטיר הבזיכין לאחר השבת לא נפסל הלחם ואם יקטיר בשבת יפסל ולכן יניח על שבת ג' וכתב שהיה מותר לאכלו מיד כיון דלא נפסל הלחם כמה שנפסלו בשבת ג' ובזה ביאור ת"ם שאפילו נפסל כ"ל שהוא מחוק תקנו שיניח עד שבת ג' שמ"מ לא יפסל ולפ"ד בפירושו שתם כן בחבורו יחזו הכל בבא ג' דמתני' אלא דהרחבת ביאורו היא דלהכי יניחו בשבת ג' משום דבשבת ב' יפסל ולחם כלומר אינו קדוש ואינו נפסל אינו קדוש משום שנסדר כשיעור הקוף דהרמב"ם פסק ודאי כר"י ור"ש דחוי שלא הוכיר ספגה דרגא שקדש וסילקו ולאו נפסל ג"כ מה"ט וכמ"ש בפירושו בהדיא בשלא אינו נפסל אבל אם הקטיר הבזיכין בשבת נפסל הלחם דגרס פסולה ומ"מ רש"י ביומא ומנחות כיון שהקטיר בשבת כו' וי"ם וכן קאי אעיקר דינא דהמסיק אבל אם כו' דווקא עיקר כולא דמתני' ומה שסידר קודם דוקא והסברא דילי' הוא כדכתב בפירושו ומהילא ע"ש בהלכה י"ג שאפי' נפסל כו' הוא מעשה אותו אינו קדוש ולפיכך היו לאכלו מיד כיון שאינו קדוש ולאו נפסל רק דהתקנה ס"ל כיון שאפי' נפסל כו' אין כך כו' ימדקדק בלשונו שאפי' נפסל אלא שאפי' נפסל זה הלחם כו' ב"כ לא נפסל ויהגם דלא נחית הרמב"ם לאורויי נסדר כהלכתו ממילא נכלל בדבריו מה שנכלל בלשונא דמתני' דנקט ומורה לנו דלא ברכה דחוקים דוקא בקדם וסילקן וגם מנעטה דגיגא דכלל יעשה מוכח דספק דלא ברכה. ואי ניחא דהרמב"ם נמנין לאורויי הכא דינא דנסדר כהלכתו וכמ"ש הלח"מ הל"ג לטה שנדחק בדעת הרמב"ם לשמוך אחילוק התוס' שאין זה דרכו אלא ודאי אסוגיא דירושלמי דידן סמיך כדרכו תמיד. ודין הלכה י"ד כנים דברי התוי"ט שלפנו מוכח דל"ג במתני' בבא ו' אלא שסיים דבריו ההתוספתא ואלא בב"ת רק טעמא דב"מ מוכרח כמ"ש התוי"ט ע"ש: **ה"ג מ"ד מזרח ומערב ניחא.** עי' תוס' במנחות (צ"ח ב' ד"ה א') ד"ה הרי שנתקנו לייחד

מסורת הש"ס

(א) תמיד לא ב מנחות לט ב, (ב) עי' תמיד לא ב, (ג) יומא כט א, (ד) עי' פסחים סד ב, (ה) מנחות לח ב, (ו) שם לט א, (ז) שם לח ב, (ח) ועיין בתוס' שם ע"ב ד"ה אחד דכתבו כן בשם הקונטרס,

* * *

עין משפט נר מצוה

יד א מיי' פ"ה מבית הבחירה הל"ד:

טו ב מיי' שם פ"ג הלכה טו:

טז ג מיי' שם פ"ג הלכה טה:

יז ד מיי' שם הלכה יב:

יח ה מיי' פרק ה מתמידין הל"ג:

* * *

נוסחת הבבלי

(א) כסף והיו ר"א כו' לית כו':

(ב) ר"י בר' יהודה כו' ד"ל (אלעזר) ר"א בר"ש כו' ודרום מ"ד כו':

* * *

הגהות הגר"א

[א] ה"ג לית כאן של שיש מפני שהוא מקרר וה"פ שהוא מפרש למה לא תני בברייתא של שיש כמו במתני' והיינו לפי שהשיש מקרר כמו בפ"ק דיומא עמוד והסג אחת על הרצפה ולחם הפנים צריך שיהיה חם כמ"ש לשום לחם חום וגו'. ועי' בפ' ת"מ שמאריך בפלפולו: [ב] ה"ג ואפי' הוא כמה ימים וח"ל של הרב בעל תקלין חדתין וז"ל לפי גי' רבינו דהכא איירי בלחם הפנים דנסדר כהלכתו בשבת וקמבעיא לן שאם אין לחם הפנים לשבת הבאה אי רשאי להניחה משבת זו לשבת הבאה אי אמרינן משום שנסדר כהלכתו מפסיל בלינה או לא מפסיל ופשיט ליה ר' לוי. דנסדר כהלכתו רשאי להניחו לכתחלה דהא קרא דונתת על השלחן ודאי בנסדר כהלכתו מתפשט וכתיב תמיד ואפילו כמה ימים ומש"ה מחק רבינו תיבת פסול דקרא לא איירי אלא בכשר וע' בספר תקלין חדתין ובמשנת אליהו כי מאריך בפלפולו וכמה הלכתא גברוותא איכא למשמע מהאי גי': [ג] צ"ל כולהן לצפון ול"ג ראויה לשירות:

* * *

גליון הש"ס

[א] עי' הגהות הגר"א אבל במפרש בתמיד שם לא נראה כגירסתו וגם התוס' במנחות דף לט ע"ב ד"ה אחד היה לחם הגי' שלפנינו:
[ב] עי' בתוס' מנחות דף לט ע"א ד"ה פרי שהיה לחם גירסא אחרת:

* * *

תורה אור השלם

1. מַשָּׂא גֵּיא חִזָּיוֹן מַה לָּךְ אֵפוֹא כִּי עָלִית כֻּלָּךְ לַגַּגּוֹת: ישעיהו כב א ב
2. וַיִּתֶּן לוֹ הַכֹּהֵן קֹדֶשׁ כִּי לֹא הָיָה שָׁם לֶחֶם כִּי אִם לֶחֶם הַפָּנִים הַמּוּסָרִים מִלִּפְנֵי יְיָ לָשׂוּם לֶחֶם חֹם בְּיוֹם הִלָּקְחוֹ: שמואל א כא ז
3. וְנָתַתָּ עַל הַשֻּׁלְחָן לֶחֶם פָּנִים לְפָנַי תָּמִיד: שמות כה ל
4. וַיַּעַשׂ שֻׁלְחָנוֹת עֲשָׂרָה וַיַּנַּח בַּהֵיכָל חֲמִשָּׁה מִיָּמִין וַחֲמִשָּׁה מִשְּׂמֹאול וַיַּעַשׂ מִזְרְקֵי זָהָב מֵאָה: דברי הימים ב ד ח
5. וְשַׂמְתָּ אֶת הַשֻּׁלְחָן מִחוּץ לַפָּרֹכֶת וְאֶת הַמְּנֹרָה נֹכַח הַשֻּׁלְחָן עַל צֶלַע הַמִּשְׁכָּן תֵּימָנָה וְהַשֻּׁלְחָן תִּתֵּן עַל צֶלַע צָפוֹן: שמות כו לה
6. וַיַּעַשׂ שְׁלֹמֹה אֵת כָּל הַכֵּלִים אֲשֶׁר בֵּית יְיָ אֵת מִזְבַּח הַזָּהָב וְאֶת הַשֻּׁלְחָן אֲשֶׁר עָלָיו לֶחֶם הַפָּנִים זָהָב: מלכים א ז מח
7. וַיַּעַשׂ שְׁלֹמֹה אֵת כָּל הַכֵּלִים אֲשֶׁר בֵּית הָאֱלֹהִים וְאֵת מִזְבַּח הַזָּהָב וְאֶת הַשֻּׁלְחָנוֹת וַעֲלֵיהֶם לֶחֶם הַפָּנִים: דברי הימים ב ד יט

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones